

L.
Onerva

MUR-
TO-
VII-
VO-
JA

NTAMO

MURTOVIIVOJA

L. ONERVA

on ennen julaissut:

Sekasointuja 2: 25

Mirdja 4: 50

Runoja 2: —

L. Onerva

MURTOVIIVOJA

Novelleja

NTAMO
Helsinki
2 0 2 3

UUSINTAPAINOS ORIGINAALISTA
Otava, Helsinki 1909.

ISBN 978-952-215-902-1

ULKOASU
Göran de Kopior

KANNEN KUVA
Juan Pedro Chabalgoity, *Nainen miestä
tähtäävine heinähankoineen* (n. 1875), litografia
(The Metropolitan Museum of Art,
New York, Yhdysvallat)

VALMISTAJA
Bod – Books on Demand, Norderstedt

NTAMO
Helsinki 2023.
www.ntamo.net

SISÄLLYS:

Onni	7
Marketta Salminen	23
Meiri	39
Kuvittelija	49
Itsenäinen nainen	61
Äänet	79
Luonnonlaki	87
Elämä kuoleman jälkeen	99
Manja Pavlovna	117
Kati	145
Viha	153
Lankeemus	169

ONNI

Heikki Vaulo odotti joka hetki vaimoaan palaavaksi. Tai oikeastaan hän ei odottanut, pikemmin toivoi hän, että tämä viipyisi vielä . . .

Hän avasi ikkunan ja kurkisti ulos. Kaikki oli hiljaista, kaikki ennallaan. Pienen pihaan tukevarunkoiset palmut katsoivat häneen hievahtamattomin viuhkoin ja nurmikon keskellä kihelmöivän suihkulähteen vesi pizaroi laiskasti maahan pitkin sammaltuneen kivi-alustan kuvetta. Kummallista! Hän näki tuon saman joka päivä ja aina oli se hänestä yhtä ihmeellistä. Hän ei voinut koskaan tottua tähän etelämaan ainaiseen kesään.

Väsyneesti istahti hän ikkunanlaidalle. Tästä saattoi hän kuulla Elisan askeleet. Kauan hän viipyikin kaupungilla . . . Tummasti punertavaa taivasta vastaan lenteli jo kömpelöitä yölepakoita ja pitkin pimentyvää maata alkoivat lyhdyt syttyä toinen toisensa jälkeen kuin luke-mattomat heleän-viheriät kiiltomadot. Kau-

kana jollakin sillalla kulki pitkä sotilasjono soittaen yksitoikkoista säveltä.

Satuahan tämä kaikki vain oli ja unta, niin hänestä tuntui. Joksikin tällaiseksi oli hän kuvitellut sitä aurinko-kajastusta, joka kerran kirkastaisi hänen pitkien ponnistustensa kaukaisen lopun; joksikin tällaiseksi oli hän kuvitellut onnea. Ja nyt se oli tullut, ja hän ei ollutkaan onnellinen. Mutta miksi, mistä syystä? Sitä kyseli hän nykyään itseltään lakkaamatta ja siksi oli hänellä tarve olla yksin. Mutta miksi oli tämä yksinäisyyden ikäväkin tullut nyt vasta, nyt juuri, kun hän oli lopettanut yksinolonsa ja mennyt naimisiin? Ennen hän ei suinkaan välittänyt mistään kahdenkeskeisistä puheluista itsensä kanssa eikä hänellä silloin edes ollutkaan mitään sisällisiä arvoituksia. Hänellä ei ollut, suoraan sanoen, tilaisuutta, ei aikaa eikä varaa sellaiseen. Ulkonainen taistelu oli vaatinut kaiken. Aina oli hän saanut olla varuillaan ja haarniskassa, aina valmiina kynsin hampain ryöstämään itselleen pienimmänkin osuuden elämästä. Mutta sitten oli taistelu äkkiä lakannut, onnettomuus loppunut ja hänen salaisimmat siunauksen pyyteensä kuin ihmeen kautta toteutuneet. Hän oli nyt itsenäinen mies, vapaa omaan työhön, siinä suuressa aurinkoisessa maailmassa,

– He ovat voimakkaimmat siinä,
mikä heidät yhdistää.
– Ei, siinä mikä heidät erottaa.

NTAMO 2023

ISBN 978-952-215-902-1

L. ONERVA
(1882–1972)
OPETTI
SUOMALAISIA
VAIHTAMAAN
AJATUKSIA
SUKUPUOLIASIOISTA.
MUTTA JO ENSIMMÄISESSÄ
NOVELLIKOKOELMASSAAN
1909 HÄN RAIVASI TILAA
ERILAISILLE NAISILLE.
Murtoviivoja VAKIINNUTTI
KIRJAILIJAN ASEMAN MODERNIN
SANATAITEEN JOHTOTÄHTENÄMME.